

An artistic illustration of a werewolf and a woman holding hands. The werewolf is on the left, depicted with dark, shaggy fur and a wolf-like head. The woman is on the right, with long, flowing brown hair and a yellowish-brown dress. They are standing in front of a large, bright, textured full moon. The background is dark and moody.

Lenny Hamilton

DÍVKA A VLK

SPOJENÍ OSUDEM

1. díl

DÍVKA A VLK
SPOJENI OSUDEM

1.díl

Lenny Hamilton

**Věnováno všem, kdo věří, že síla není v rukou,
ale v srdci.**

1 – JARED

„Běž, ještě rychleji... přidej... přidej... poddej se tomu...“ volám z plných plic směrem k Emily.

Utíkám a povzbuzuji ji tak k lepšímu výkonu, aby v sobě našla to, čím doopravdy je. Můžu ji velmi lehce předběhnout, zatím není na moje poměry vůbec rychlá, ale snaží se. To jí nelze upřít. Touží po tom, být mi rovnocennou nejen v této schopnosti. Proto má vždy mou maximální podporu, jak jen to je možné, a pokouším se ji navést na správnou cestu. Emily nebyla dřív prakticky nic, jen se toulala světem a hledala cosi, po čem její srdce prahlo.

Poprvé jsem ji spatřil sedět osamocenou na úpatí vysoké skály. Rozhlížela se po údolí a nevnímala dění okolo sebe. Nedávat na sebe pozor, to není moc dobré, obzvláště v našem případě. Ani mě neucítla. Vnímám jsem její pach křížence, nebo jak nám vlastně lidé říkají, ale netušil jsem, proč to v sobě tolik dusí. Od té doby mě cosi uvnitř nutilo nespustit ji z očí. Zprvu jsem netušil proč, ale pak jsem si musel přiznat nezvyklou náklonnost, která mě k ní přitahovala. Fascinovala mě a já na ni musel neustále myslet. Báł jsem se jí ale ukázat.

Někdy jsem se totiž cítil jako monstrum. Obzvláště to bylo ve chvílích, kdy jsem někoho zabíjel a nemohl se nabažit jeho krve. Vždy jsem si ale vybíral z těch, kteří ubližovali ostatním a necítili za svoje skutky žádnou lítost. Já jsem ji vnímal jen místy, protože svět by

nemělo mrzet, že například přišel o muže, který surově mlátil svou ženu. Nebo partu mladíků, kteří pro pár balení piv a krabiček cigaret usilovali o život prodavače malinkatého obchůdku. Takových nikdy nelituji a jedním s nimi bez slitování, stejně tak, jak jednají oni s ostatními.

Za to, jaký jsem, v podstatě já sám nemůžu. Do svých osmi let jsem byl veselý a hravý dítě, ostatně jako každý v tom věku. Až na to, že patřím ke křížencům, jsem vcelku normální. Jenže, jedné noci se vše změnilo. Celou moji rodinu zabili nemilosrdní lovci v čele s Kate Thorntonovou.

Nevím, proč mě nechala žít. Po čase držení v nelidských podmínkách v cele jsem to zjistil. Chtěla si mě vycvičit, abych jí pomohl v hledání ostatních mé krve? Vždy, když jsem se bránil, tak přišla tvrdá rána. Abych přežil její zacházení, tak jsem se začal chovat podle toho, jak si přála. Cvičil jsem smysly a tělo a dokonce se ode mě dozvěděla o několika aspektech, co by o nás měla vědět. Hltala každou informaci. Doslova bažila po vědění o křížencích. Ale jen proto, aby většinu z nás mohla za pomoci svých nohsledů vyhledat a ze zbytku si udělat poslušné figurky.

To Kate mě naučila pít krev a bažit po zakousnutí se do hrdla nešťastníků. Zpočátku mi dávala na jídlo něco obvyklého. Později přitvrdila. Pro mé přežití bylo nutné pít onu blahodárnou tekutinu. Jenže tělo i mysl si postupně navykly. Já ke konci pobytu u Kate netrpělivě čekal na další příděl. Velmi ji těšilo, vidět mě trhat divoké zvíře a hltat z něj ještě teplou krev.

Bylo mi neskutečně zle, když díky mému přispění zemřeli první kříženci. Považoval jsem se za zrůdu. Jejich konec neznamenal, že jsem nevnímал bolest a utrpení, jež zažívali.

Kromě speciálního výcviku se ještě usilovně snažila zbavit mě posledních kousků lidskosti. Nakonec se jí to téměř podařilo. Měl jsem se stát zabijákem, který bude konat na její příkaz.

Postupem času mi docházelo, že se začínám bát sám sebe. A toho, co dokážu udělat pro osobu, která se nebojí prakticky ničeho. Strávil jsem spoustu času hledáním slabin mojí věznitelky. Několikrát mě napadlo vzepřít se, ale vždy se mi to tvrdě vrátilo. Neměla slitování s nikým... Po letech mi bylo jasné, že pro mě má určitou slabost. Rozhodl jsem se toho tedy náležitě využít. Nejvroucnějším přáním bylo zmizet z jejího dosahu a začít nový život. Ovšem pokud to tedy bude ještě vůbec možné.

V momentě, kdy jednou přišla do cely na kontrolu, zda ještě žiju, využil jsem svojí šance. Pobytem v cele bez jídla a pití mě potrestala. Proč? Protože jsem odmítl splnit úkol a zabít jednoho z nás. Nemohl jsem to udělat. Ničím se neprohřešil, byl nevinný. Nechtělo se mi poslouchat rozmary Kate.

Opět z ní byl cítit pach krve kříženců, to mě ještě více povzbudilo. Využil jsem důvěry, kterou ke mně získávala, a sebral veškerou odvalu k činu. Vší silou jsem se proti ní postavil a udeřil, jak mi nejvíc dovolovalo oslabené tělo. Nečekala to. Byla nepřipravená. Na tváři, jako památka na onen okamžik, jí zůstal šrám mých drápů. Kdyby zavolala o pomoc, možná bych nebyl. Jenže ona strnula. Ve výrazu tváře se jí zračilo překvapení. Nechala mě jít.

Snad zázrakem se mi podařilo proplést labyrintem chodeb z tohoto odporného vězení. Poté jsem se potloukal po různých místech, až se objevil opuštěný domek v lese a já našel svoje útočiště. Panoval tam naprostý klid. Hlavně to bylo dostatečně daleko od Kate. Přísahal jsem si, že se s ní jednou znovu potkám. Bude to ve chvíli, kdy budu schopen se jí postavit, porazit ji a nakonec zbavit svět téhle nemilosrdné bytosti.

Právě při jedné z tajných sledovaček jsem si povšiml, že Emily nesleduji pouze já. Nacházel se tam i lovec. Byl to jeden z těch, kteří loví pro zábavu. Myslí si, že každý, kdo se sám toulá po lese, je jedním z nás.

Začalo pršet. Emily se nešla schovat před deštěm. Pobíhala s radostí ve tváři okolo stromů a užívala si každé kapky deště na svém těle. Pronásledovatel měl jasno. Je to kříženec.

Bylo těžké dát jí najevo, aby si dala pozor. V té chvíli ji zasáhl šíp do nohy. Emily upadla na zem. Nevěděla, co má dělat. Rozhlížela se bezradně okolo a snažila se vytáhnout předmět. Marně. V tom okamžiku už jsem neváhal a zaútočil na toho střelce. Zrovna se chystal vystřelit druhý šíp, když jsem na něj zaútočil. Snažil se mě odrazit. Bránil se, ale proti mně neměl nejmenší šanci. Když skončilo mé zběsilé řádění na mrtvole lovce, pozdě mi došlo, že Emily mě celou dobu pozorovala. V jejích očích se zračila hrůza z prožitého zážitku. V momentě, kdy jsem jí vytáhl šíp, který byl napuštěný extraktem z oměje, a poté ji vzal do náruče, jsem tam spatřil i něco jiného. Naději.

Postupně jsem jí předával spoustu znalostí o lese a přírodě. O našem druhu a způsobu života, o tom, jak se má chovat v přítomnosti lidí. Jak se má zachovat v obdobných situacích, ze které jsem ji zachránil. Stali se z nás nejlepší přátelé. Před zraky přírody jsme si slíbili věrnost naší smečce. Co na tom, že jsme byli sami dva. Konečně jsem našel nejen klid uvnitř sebe, ale i něco víc. Pravé přátelství. Doufal jsem, že naše společné bezstarostné soužití nebude nikdy a nikým zničeno. Taková je pravda o našem seznámení.

„No tak, Emily, ještě přidej...“ pokračuju v povzbuzování.

Běží rychleji než dříve, ale stále to nestačí. Za několik minut zastavuje u velkého stromu. Opře se o něj a hluboce oddychuje. Lehce ji doběhnu a usmívám se. Vezmu její ruku, kterou má opřenou o strom. Přiložím ji znovu a lépe na kůru kmene, aby mohla zřetelněji slyšet hlas lesa. Svou ruku poté přikládám na tu její.

„Zavři oči, zklidni dech a vnímej jen ten strom,“ říkám potichu.

Jakmile se jí daří mít pod kontrolou dýchání, ujímám se výkladu. Z nehtů se mi začínají tvořit drápy. Nehodlám jí ublížit, chci jen využít svoji sílu, aby naslouchala přírodě. Nelekla se. Vytvářím na ni větší tlak, ale ona trpělivě čeká, co bude dál.

„Vypni myšlenky a vnímej jen ten dotek. Souznění těla s okolní přírodou, protože my k ní nesmazatelně patříme. Jednou, až budeš schopná se tomu maximálně poddat, tak zjistíš, kdo doopravdy jsi a co dokážeš. Dej si na čas a jakmile budeš připravena, řekni mi, co vidíš, slyšíš, cítíš...“

„Mám ale zavřené oči, jak můžu tedy něco vidět?“ nejistě se táže Emily.

Přiblížím své tělo k jejímu a zašeptám: „I slepí mohou vidět. Otevři svoje srdce a prozři.“

Bedlivě ji pozoruji, jak se zavřenýma očima zkouší nasávat vzduch okolo nás. Její prsty jemně přejíždějí po kůře stromu a snaží se zachytit vše, co je v naší blízkosti. Rozhodnu se ji trochu navést a pomoci jí.

„Asi dvacet metrů před námi sedí dravý pták v koruně stromu. Napravo asi padesát metrů daleko je zajíc, zprava je slyšet zurčení potůčku...“ chci pokračovat dál, ale jsem přerušen.

„Vlevo opatrně našlapuje vyšší zvíře. Bojí se, ale přesto pokračuje ve své cestě. Někoho zoufale hledá...“ Emily otvírá oči a otáčí svůj pohled na mě.

„Tohle je moc dobře,“ radostně se na ni usmívám.

„Ještě před nedávnem jsi nepoznala, že dva metry za tebou je na stromě veverka. A teď když se soustředíš, tak poznáš zvíře, které je několik desítek metrů daleko.“

Hladím ji po obličejí a jsem za ni šťastný. Je jako moje sestra. Rodinu jsem už dávno ztratil, ale s ní jsem ji opět našel.

„Jarede, prosím, pojďme to zvíře najít a pomoci mu,“ žádá.

Moc dobře ví, že i když tohle není zrovna můj styl, tak její prosby vždy splním.

Na chvíli se od ní odvracím a nasměřuji pohled oním směrem. Dobře ví, proč to dělám. Zvířata mě respektovala spíše jako predátora. Když bezbranné zvíře ucítí moji blízkost, co nejrychleji uteče, než aby zůstávalo v mé společnosti. Vnímají ze mě totiž vše, co se mi

během mého života odehrálo. Co jsem udělal a co se díky mému přičinění stalo mým druhům. Živým bytostem.

Za to Emily se zvířata nebojí. Je jako jejich přítel. Možná dokonce je jedna z nich. Její modré oči při pokusech o proměnu jsou odrazem nevinnosti, laskavosti a mírumilovného srdce. Zato moje oči při proměně na sebe berou sytě žlutou barvu. Jsou to oči zabijáka a monstra, kterým se cítím i být. Nyní se ale snažím být lepším. Hlavně pro ni.

Kousek od místa, kde bylo ono zvíře, které podle Emily někoho hledá, brzdím kroky a říkám jí, aby šla dál jen ona. Netrpělivě čekám, jak pořídí.

Za patnáct minut se vrací a vedle ní opatrně našlapuje laň. Očividně má strach. Bojí se mě. Přibrzdí kroky a zmateně se zadívá na Emily. Ta k ní přikleká. Pohladí ji po krku a tiše pronáší: „Neboj se, věř mi, je to přítel. Neublíží ti.“

Pak mi Emily dává znamení, abych přistoupil blíž. Mám si rovněž kleknout? Žádá mě, abych položil ruku na to zvíře. Laň ale ihned couvá o krok zpět. Moje kříženčí přítelkyně ji tiší a dodává odvahy.

„Jarede, ona hledá svoje mládě. Opustila celé stádo, aby je našla. Je zoufalá. Můžeš jí ho najít, prosím?“ zahledí se na mě s prosebným výrazem.

Kynu souhlasně hlavou, ale nic neslibuji. Opatrně přibližuji nos k srsti zvířete a hledám pach mláděte. V momentě, kdy jsem si jistý, vstávám a zavírám oči. Vnímám vše, co je možné smysly vypátrat v širokém okolí. Za několik sekund je mi jasné, kterým směrem se mám dát. Povídám těm dvěma, ať tady počkají, že se brzy vrátím.

Mládě ohrožoval vlk. Zachránil jsem jej na poslední chvíli. Držím ho v náruči a nesu do bezpečí. Přes neskutečný strach toho malého tvorečka, se už necítím jako nelítostné monstrum. Před tím, než jsem poznal Emily, bych udělal to stejné, co ten vlk. Teď je můj život naruby. S ní je jiný, lepší. Nedovedu si představit, že bych byl bez její blízkosti, že bych ji mohl ztratit... Nahradím ji rodinu, která se jí zřekla, když odhalila její skutečný původ. Ať se stane cokoliv, budu ji vždy chránit a navždy už budu její součástí.

„Tys ho našel!“ vykřikuje Emily s velkým nadšením a běží s laní mým směrem.

Klekám s mládětem před nimi. Laň jej hned olizuje a s obrovskou radostí ho vítá. Emily pláče a objímá mě.

„Děkuju, moc děkuju...“ šeptá s neskonalou vděčností v hlase.

Emily si jej následně pořádně prohlíží, hladí a konejší. Už se nemusí bát. Je v bezpečí. Celou dobu je bedlivě pozoruji. Její dlouhé hnědé vlasy padají na zvířecí srst a mládě je neváhá očichat. Skláním se k němu také. Zničehonic ke mně zvedá hlavičku a začíná mi olizovat obličej. Emilina tvář se rozzáří.

„Podívej, ta malá tě má ráda. Je ti vděčná za život,“ pronáší.

„Emily, najednou nevím, co povědět. Je to pro mě něco naprosto nového. Zvířata se mě většinou bojí, uhýbají mi z cesty a zásadně nikdy mi nelízají obličej.“

„Musíme je vzít k nám domů. Malá má zranění, se kterým by si její máma neporadila.“

Nervózně se na ni nejprve zadívám, jestli to opravdu myslí vážně. Po chvíli mi je jasné, že ano. A tak se stalo, že jsme po několik týdnů

nebyli v našem domě sami. Měli jsme společnost v podobě laně a její malé holčičky. S Emily jsme společně sbírali bylinky a dělali mast na zraněnou nožku a záda mláděte. Týdny ubíhaly a zanedlouho, i když už bylo vše v pořádku, tak nám často dělaly společnost při výletech přírodou. Laň se mě časem přestala bát a přišla si dokonce i párkrát pro pohlázení.

Zavírám oči a mířím obličejem směrem ke slunci. Na mou tvář dopadají hřejivé paprsky. Vnímám jemný poryv větru. Čechrá mi vlasy. V ruce svírám kytici rozmanitých lučních květů, které Emily zbožňuje. Dnes je významný den. Jsou to dva roky, co jsme se setkali. Nelituji jediného dne s ní. Naše životy se tak nesmazatelně protnuly.

Předávám jí znalosti o naslouchání přírody a pochopení podstaty toho, čím je. Křížencem. Ona mi dává ale mnohem víc. Radost z každé maličkosti, nádherný úsměv, pohled na její bezprostřední přirozenost a nezapomenutelná noční koupání v jezeře. Dává mi opojný pocit, že nejsem na tomhle světě sám. Že na mně někomu záleží.

Najednou mé srdce začíná nezvykle zrychlovat svůj tlukot. Otáčím se zmateně všemi směry. Zkousím nasávat vjemy toho, co se může stát. Netuším proč, ale zadívám se na svoji ruku. Okolo zápěstí máme s Emily černou linku se znaky, která symbolizuje naše přátelství a smečku. Žádný nezmizel, ale jeden z nich začíná blednout.

„Ach ne,“ zašeptám.

Tohle nevěstí nic dobrého. Emily může být v nebezpečí. Od domova jsem sice daleko, ale hodlám vynaložit veškerou sílu a hbitost, abych tam doběhl co nejdříve.

Konečně se blížím k cíli. Další znak na zápěstí mění barvu. Cítím její bolest. Díky síle přírody a magickému poutu smečky jsou totiž kříženci schopni vnímat toho druhého. Emily mě nevolá, nežádá o pomoc. Dává signály, abych se nevracel. Proč panikařím? Co se to děje?

Spatřím kouř. Stoupá z té části lesa, kde stojí náš dům. Zvyšuji svoje skoky a přidávám na rychlosti. Za okamžik stojím na místě. Dům je zapálený. Do ohně byla bezpochyby hozena spousta oměje. Paralyzuje to moje smysly a vnímání. To je vysvětlení, proč se naše myšlení nemohlo dostatečně propojit. Hned vedle domu je pomocí prachu z černého dubu udělán velký kruh. V něm leží těžce zraněná Emily. Kolem ní popochází statný ozbrojený muž. Lovec.

Na sobě má maskáčové oblečení, tmavou károvanou vestu s malými kapsami a černou kšiltovku s obrysem hlavy jelena. Působí velmi suverénně a nepřístupně. V ruce má zbraň, která je připravena k dalšímu použití. Opodál se nachází červené terénní auto. Nemám z něj příjemné pocity. Pach, který z něj vychází ve mně vyvolává staré bolestivé vzpomínky. Na jeho korbě už musel skončit nespočet nevinných zvířat. Možná nejen jich. Svým způsobem jsem taky zabiják, ale své oběti si náležitě vybírám. Tenhle ne. Pro něj je to jen povyražení a zábava.

Emily se drží za hrudník. Nemůže vstát. Těžce dýchá. Její oči ztrácí původní lesk. Lovec ji zasáhl tartalonovou střelou. Je to jako

scéna ze zlého snu. Zastavuji se kousek před kruhem. Dál nemohu. Kruh je uzavřen, pro křížence je tedy nedostupný. Muž si je moc dobře vědom svého počínání. Okolo toho všeho pobíhají se zděšeným výrazem v očích naše dvě věrné laní kamarádky. Navazuji s nimi kontakt. Prikazuji jim odejít. Proti onomu člověku totiž nemají nejmenší šanci.

Z plných plic zařvu hlasem křížence. Zastrášení nefunguje. Lovec se jen pousměje.

„Myslel jsem si, že tady nebude sama. Ona pro mě nic neznamená, ale ty... takový exemplář se jen tak nevidí,“ pronáší lovec.

„Chceš jen mě? Tak ji nech jít!!!“ zakřičím na něj.

Lovec zakroučí hlavou a posměšně říká: „To nejde. Protože ona je jediná šance, jak dostat tebe. Tvrdila, že tady žije osamocena. Ale nebylo těžké zjistit pravdu. Strach o tebe ji prozradil. Ty vaše nesmyslné smečky, přátelství, řeči o sepjetí s přírodou... K čemu to je? Jste díky tomu slabí. Pro nás je jen otázkou času, než vás do posledního dostaneme.“

„Co chceš po mě? Udělám vše, jen ji pust,“ žádám rozhořčeně.

Vnitřní hlas mi napovídá, že tohle nedopadne dobře. Je to totiž jeden z těch lovců, kteří chtějí jen jedno. Zlikvidovat rasu kříženců.

Muž opět zakroučí hlavou a usmívá se na mě. V Emiliiných očích spatřím slzy a prosbu.

„Jarede, uteč! Prosím...“ vychází z jejích úst.

„Ne, neodejdu... Jsi všechno, co mám. Nemůžu tě opustit,“ odpovídám upřímně.

Jsem si vědom, že mě to může stát i život. Jenže přítel se neopouští, a to za žádných okolností. Udělal bych pro ni cokoliv.

„Oh, jak dojemné. Ale na druhou stranu při představě, že vás tady jednou bude víc, se mi zvedá žaludek. Je dobře, že to včas zarazím,“ užívá si naplno naši bezmoc nelítostný lovec.

Zavírám oči. Protahuji se a moje tělo se začíná proměňovat. Drápy, zuby, srst... Z kleku si stoupám a napřimuji se. Snažím se zastrašit onoho muže. Mocně zařvu. Zvuk řevu se rozléhá po širokém okolí. Ale s ním to nehne, nevystupuje z kruhu. Kéž bychom s Emily nebyli sami. Kéž by nás tu bylo víc a mohli by nám pomoci. Jenže tohle je jen zbožné přání. Věděl jsem, že nikoho nepřivolám. V tomhle lese jsme jen já a Emily. Mělo to své klady, ale dnes jsme byli jednoznačně v obrovitánské nevýhodě.

„Panebože, tak tohle jsem nečekal. Takový úlovek mi budou všichni závidět,“ překvapeně na mou přeměnu zírá lovec.

„Varuju tě, máš poslední šanci. Odejdi a nech nás na pokoji,“ zkouším ho opět zastrašit a zlověstně pobíhám okolo kruhu.

Emily ztrácí vědomí. Její schopnosti křížence jsou o dost slabší než ty mé, ale o to má větší srdce. Mě je to jedno. Mám ji rád takovou, jaká je.

Lovec vytahuje z kapsy ampulku. Je protijedem na zásah tartalonovou střelou? Pohrává si s ampulkou v ruce a ironicky se ušklibne. Nejráději bych mu vyrval srdce a roztrhal jej na kusy!

„Tak je čas, abychom to ukončili, ne?“ povídá mým směrem ten krutý člověk a namíří na Emily zbraň.

Emily se na mě smutně podívá a šeptá: „Uteč, prosím...“

Prudce brzdím svůj běh okolo a mohutně zařvu na celý les. Je to křik beznaděje. Zkousím se dotknout prachu z černého dubu, ale nedostanu přes něj ani kousek ruky. V hlavě mám naprostý zmatek. Nevím, jak z této tísnivé situace ven.

„Ušetři ji, prosím... Vem si mě!“ hlasitě ho žádám ve snaze pomoci přítelkyni.

Emily kroutí hlavou. Z posledních sil, které jí zbývají, mě opět žádá: „Prosím... Běž pryč... Zachraň se...“

Nemůžu to udělat. Nemůžu ji tady jen tak zanechat. Ona by na mém místě zcela jistě učinila totéž. I kdyby jí šlo o holý život.

„Tak vlastně proč ne, ona už stejně nemá šanci,“ pronáší lovec.

Zbraň, kterou měl zprvu namířenou na Emily, nasměruje proti mně. V druhé ruce přitom stále drží ampulku s protilátkou.

Stojím nehybně proti němu. Moje svědomí by mi nedovolilo opustit dívku, která pro mě tolik znamená. Nyní jsme v nebezpečí oba dva. Musím zariskovat. Co když se něco stane a karty se obrátí? Nebo je tohle naše poslední společná chvíle? Lidé jsou nevyzpytatelní. Nedá se jim věřit. Existuje možnost, že by sis s námi jen pohrávali a pak nás nechali jít?

Všichni najednou zbystříme. Zničehonic je totiž slyšet hlasitý dusot zvířat. Houf vysoké se přizene ze všech stran. Velkou rychlostí pobíhají okolo nás v pravidelném kruhu.

„Co to sakra je?“ vyšlo ze zmateného lovce.

Z pobíhající stáda se oddělí jedna laň a zamíří si to přímo k nám. Ocitá se u hranice kruhu. Hrabe přední nohou, aby jej porušila. Lovec

zpanikaří. Je si dobře vědom, že tohle může znamenat jeho konec. V mžiku namíří zbraň proti lani a vystřelí...

Tuhle laň znám velmi dobře. Pro mě to není obyčejné zvíře. Je to máma mláděte, které jsme s Emily zachránili. Ale hlavně, je to opravdový přítel. Chce se mi odvděčit za záchranu. Jenže já nemohu dopustit, aby obětovala svůj život.

Vrhám se na laň a zakryji ji vlastním tělem. Během pár sekund pociťuji štiplavou bolest kousek od srdce. Tartalonová střela zasáhla cíl. Pokouším se dostat zpátky na nohy. Tělo mě ale přestává poslouchat. Jsem omámen omějovým dýmem. Kulka je kousek od srdce, což způsobí, že jed působí o to intenzivněji.

Laň se zvedá ze země. Hlasitým zapískáním zastavuje celé obíhající stádo. Všechna zvířata ihned uposlechnou a otáčejí svoje pohledy na nás. Tentokrát se přibližují i ostatní ze stáda. Lovec zmatkuje. Hlasitě zakleje. Zkousne si ret a háže ampulku s protilátkou na zem před sebe. Podívá se na mě a našťvaně procedí mezi zuby: „K čertu s vámi všemi.“

Vší silou šlápne na ampulku a vyráží zběsilým úprkem k autu. Roztříštění té malé skleněné věičky mi v uších zní příšerným zvukem. Co teď? Mám dvě možnosti, buď pronásledovat lovce nebo se pokusit zachránit Emily. V mém stavu nejsem schopen stihnout zavčas obě dvě věci. A ta první asi není ani proveditelná. Tartalon totiž působí přesně, jak má. Rozhoduji se pro ni. Pokud tohle přežiju, najdu ho a pomstím se. Bude litovat, že mi zkrátil cestu.

Lovec ujíždí co nejrychleji odsud. Je pronásledován částí stáda vysoké. Laně, které zůstávají na místě, nás obklopují. Část z nich

pokračuje v porušování magického kruhu. Po čtyřech se vydávám k tomu, co zbylo z ampulky a jejího obsahu. Na několik sklíčkách zůstává pár kapek. Opatrně je беру do drápů. Pokouším se, aby kapičky skončily v Emiliiných ústech. Poté vezmu vrchní část hlíny a listí, které nasákly protilátkou. Tuto směs přikládám na místo, kde ji tartalonová střela zasáhla. Předpokládám, že to nebude stačit. Jenže já musím zkusit všechno.

Emily mě smutně mlčky pozoruje. Téměř se nehýbe. Její tělo boj vzdává. Já to ale nemohu nechat být. Kousnu se do zápěstí. Krvácející ránu přikládám k ústům dívky. Chvilí se snaží pít. Za okamžik mou ruku ale odsouvá. Odmítá pomoc. Zahledí se mi hluboce do očí. Ztěžka polknu. Její vnitřní hlas mi oznamuje tu nejhorší zprávu ze všech.

Naše dvě lanní přítelkyně stojí věrně vedle nás. Zdá se mi, že z jejich očí vidím padat slzy. Mladší přichází k obličeji Emily. Láskyplně ji olizuje. Ta se lehounce pousměje. Třesoucí se rukou ji pohladí po hlavě a krku. Starší laň svou dceru rovněž napodobuje.

Lehám si těsně vedle ní. Měním se do lidské podoby. Hladím její nádherné vlasy. Poslouchám dech a vnímám naši blízkost. Naslouchat slabě tlukoucímu srdci přítele je pro křížence to nejhorší, co může zažít. Emily zvedá chvějící se ruku a něžně ji pokládá na moji tvář.

„Jarede, mrzí mě, že tě takhle opouštím. Víím, co jsme si slíbili. Já ale ten slib nemůžu dodržet. Promiň mi to. Tak moc mě to mrzí...“ promlouvá ke mně tichounce.

„To neříkej. Ty tady musíš zůstat se mnou. Bez tebe...“ oponuji jejím smutným slovům.

„Sám moc dobře víš, že už mi moc času nezbývá. Musím ti něco moc důležitého říct. Už vím, jaká je moje výjimečná schopnost.“

„To já taky. Chvilé po tvém boku byly ty nejšťastnější v mém životě. To, co jsi se mnou dokázala ty, se nikomu jinému ještě nepodařilo. Stal jsem se lepším. Zachránila jsi můj život. Emily, nechci tě ztratit... Nemůžu o tebe přijít...“

„Pssst...“ zašeptá a přikládá při tom svůj prst na má ústa.

Z očí mi stékají slzy. Tuším, co brzy nastane. Konec. Zbývá několik hodin a její duše odejde. Jemně tisknu svoje čelo k jejímu a držím ji za ruku.

„Ty budeš žít dál. Viděla jsem to. Potkáš dívku s černými vlasy a modrým srdcem. Ochraňuj ji a stůj při ní. S její pomocí můžeš zachránit spoustu z nás a sám sebe. Slib mi, že až ji najdeš, uděláš vše pro to, aby byl nastolen mír a skončilo tohle nesmyslné šílenství po naší krvi. Jarede, přísaháš?“ oznamuje mi s prosebným výrazem Emily.

Přišlo to příliš pozdě. Kéž by tuto schopnost měla dřív a varovala nás před oním lovcem... Mohla tady ještě být. Jen bychom se někam ukryli na nezbytný čas, nebo se přestěhovali na jiné místo... Dobře ale vím, že takhle vidění nefungují.

Udělal bych vše, co by bylo potřeba, k její záchraně a našemu spokojenému životu. Jenže jsem rovněž zasažen tartalonovou střelou. Bez podání protilátky nebo bez pomoci silného člena smečky je můj osud zpečetěn. Nemám šanci získat ani jedno. Nerozumím tedy jejím slovům. Jak bych mohl žít dál? To je nemožné. Odhodlávám se jí proto lhát. Jsem si totiž jistý, že ten slib nelze splnit. A to modré srdce? Cožpak má někdo takovou barvu srdce? Co to znamená?

„Slibuji,“ zašeptám.

Pohládí mě po tváři. Její prsty projíždí mé vlasy a pak chvějící se ruku pokládá do té mé. Začínají jí nabíhat žíly a krev viditelně černá. Zhoubný obsah střely již stačil zamořit celý krevní oběh. Společně strávený čas se neúprosně krátí.

Laně si lehají vedle ní a smutně se na nás dva dívají. Ostatní ze stáda stojí nehnutě okolo a jejich výraz rovněž mluví za vše. Porozhlédnu se. Uvědomuji si, že už nejsem to monstrum, za které mě považovali, když jsem zde hledal útočiště. Stal jsem se nejen součástí lesa, ale i jejich přítelem.

„Můžeš mi prosím vyprávět něco krásného? Třeba o té louce, kam chodíš pro mě trhat květiny...“ poprosí Emily tlumeným třesoucím se hlasem.

Než stačím cokoliv říct, jedno ze zvířat je rychlejší. Přináší svazek lučních květin, který jsem dnes připravil pro Emily. Cestou jsem ho z rozrušení upustil nedaleko odsud. Laň otevírá ústa a květiny dopadají na naše ruce. Sice už nejsou tak krásné, jako když jsem je trhal, ale pořád v sobě mají svůj půvab. Oči mé přítelkyně se rozzáří. Věnuje mi ten nejkrásnější úsměv. Ruce pokládáme na svazek. Naše prsty se vzájemně propletou.

„Pamatuješ na ten den, kdy bylo tak krásné slunečné počasí? Vítr si jemně pohrával s listy stromů a my leželi vedle sebe na té rozkvetlé louce plné voňavých květů...“ ptám se.

Souhlasně kývne. Přitisknu si ji k sobě ještě blíže a pokračuji ve vyprávění. Dům kousek od nás dohořívá. Začínám na sobě pocíťovat první silnější účinky tartalonové střely. Před Emily na sobě nenechám

nic znát. Jed pomalu putuje mým tělem. Započíná proces mého konce.

Mladší laň si stoupá a neklidně přešlapuje. Dává mi najevo, že půjde hledat pomoc. Ale já jí stále opakuji jednu větu. Nás již není možné zachránit. Ona se však nechce smířit s tím, co má přijít. Nedává se odbýt a rozbíhá se do lesa.

Emily zavírá oči. Následuji ji. Stále se držíme za ruce. Vzpomínám na společně prožité okamžiky. Pokaždé, když se pousměje, vím, že je tady ještě se mnou. Bolest snáší statečně. Patří mezi křížence se slabšími schopnostmi, ale v tomhle je nepřekonatelná. Díky omějovému dýmu, který již několik hodin musíme dýchat, jsme přiotráveni. V tomhle případě mi to nevadí. Náš odchod tím bude o to lehčí, jednoduše usneme navěky...

„Bylo mi ctí tě poznat, Jarede.“

Jsou poslední slova, která slyším, než její srdce přestává tlouct. Přivinuji k sobě silněji a říkám jí totéž.

„Brzy se opět uvidíme, moje malá sestřičko.“

Jsem si jist, že mě slyší. Její ruce přestávají hřát. Již nedokážu vnímat Emiliiny myšlenky. Odešla. Její tělo je tady stále se mnou, ale duše již ne. Zavírám oči. Přede mnou se promítají všechny ty chvíle, které jsem měl tu čest strávit po jejím boku. Pamatuji si na den, kdy jsem ji zachránil před lovcem a odnesl ji v náručí do mého domu. Byl to den, kdy začal náš příběh. Proč jsem ji nedokázal ochránit dnes? Proč?! Cítil jsem odpovědnost za Emily, tenhle les a zvířata, která v něm žijí. Zklamal jsem. Nedokázal jsem ji ochránit. A za krátkou dobu ani tuhle nádhernou přírodu...

Daň za dva úžasné roky s ní je příliš veliká. Nevím, co bych udělal, kdyby se vše mělo vrátit a já mohl ovlivnit její budoucnost. Dopadla by stejně, kdybych ji po jejím uzdravení z otráveného šípku tehdy jednoduše nechal odejít? Můžu za její smrt já nebo by se to i přesto stalo? Ta nevědomost je strašně ubíjející.

Z posledních sil se pokouším zvednout. Opírám se rukama o zem a rozhlížím se okolo sebe. Obklopují nás věrní zvířecí přátelé. Pohledy jsou smutné. Jejich duše soucítí s námi. Kdyby mohli, plakali by.

Částečně se přeměňuji. Na mojím vrchní části těla se objevuje tmavá srst. Oči získávají žlutou barvu. Na ruce se objeví drápy a zuby se přemění na vlčí tesáky. Nadechnu se. Z mých úst vychází zavytí. Je to žalostný nářek křížence a zároveň rozloučení s místem, kde jsem žil a které zbožňuji. Vysoká mi odpovídá. Ptáci, kteří dosud seděli v korunách stromů, létají nad námi. Příroda se loučí. Vnímám, že si ale všichni i přesto to všechno, přejí jen jedno. Aby vše bylo jako dřív...

Ruce a tělo mě přestávají poslouchat. Klesám na zem zpět k Emily. Měním se do lidské podoby. Naposledy objímám její tělo. Proplétám její prsty s mými na svazku květin a zavírám oči. Utlumuji myšlenky. Pokouším se pozastavit chod srdce a ostatních orgánů. Připravuji se tak k odchodu z tohoto světa.

„Emily, vydrž, za chvíli jsem u tebe,“ zašeptám chvějícím se hlasem.

2 – SARAI

Mohlo by se zdát, že svět je stejný jako dřív. Není. Každou minutou se mění a my s ním. A také ti druzí, kteří tu žijí s námi. Prožíváme svoje denní rutiny a radujeme se z úspěchů. Staráme se o děti a ty starší z nás. Bojíme se nemocí, vzděláváme se, pracujeme a stárneme. Jsou tací, kteří ani netuší, že po zemi chodí zvláštní bytosti. Na první pohled vypadají stejně jako my. Většina z nich dokonce zapadá do společnosti a tiše se jim daří proplouvat, aniž by byli poznáni. Na straně druhé jsou ti, jejichž naprosto celý život je těmito napůl lidmi poznamenán. Já, Sarai Thortonová, patřím mezi ně.

Již od mala mě fascinuje vše, co je jiné. Občas i to zakázané. Ráda čtu knihy o neobyčejných bytostech. Představuji si, jaké by to bylo, prožívat s nimi cokoli z románu. Nikdy bych si nepomyslela, že tomu budu někdy tak blízko. Ba dokonce přímo v dění. Jsem v jedné ze speciálních jednotek, které jsou rozprostřeny po celém světě. Mají za úkol chránit nejen lidi, ale v některých případech i ony bytosti a udržovat mír.

Nebylo jednoduché se tam dostat. Díky mé píli a obrovské snaze, jsem splnila fyzické i psychologické testy a dál se učila za chodu to, co bylo zrovna třeba. Jsem něco jako napůl vědec a napůl lékař, ale na naprostém začátku bádání. Nebojím se nebezpečných situací, o které není nouze. V týmu jsem uznávána pro své vědomosti a schopnost porozumět téměř každému. Vždy usiluji o spravedlnost pro všechny, ať už je to člověk, nebo kříženec.

Na začátku všeho existovali lidé, upíři a vlkodlaci. Navrch vždy mělo lidstvo. Po celá staletí byli ti druzí pronásledováni. Snažili jsme se je zmanipulovat pro náš prospěch. Zabíjeli je pro zábavu a dokonce v určitých etapách chtěli, aby definitivně zmizeli z povrchu zemského. Jenže ten nebyl a není jen náš. Bohužel tohle dodnes většina lidí nepochopila.

Během spousty let se upíři a vlkodlaci různě vyvíjeli. Vždy se snažili přizpůsobit době a usilovali o přežití v krutém lidském světě. Někomu by se mohlo zdát, že to jsou krvežíznivé bestie. Přesně, jak nám jsou popisováni v různých bájích, pověrách a příbězích. Část z nich jimi určitě může být. Člověk na tom ale není jinak. I v davech lidí se najdou ti, kteří neberou ohled na jiné. Nad dobrem u nich vítězí zlo, nenávisť a chamtivost. Upíři a vlkodlaci nejsou horší než my. Oni jen bojují o poslední místo, které jim zbývá. Pokud by jim lidstvo neublížilo, nikdy by se nebránili útokem.

Postupem času se občas stávalo, že se člověk zamiloval do nadpřirozené bytosti... Tímto po celá tisíciletí probíhalo mísení. V dnešní době už prakticky nemáme záznamy o čistokrevném upírovi nebo vlkodlakovi. Možná jsou. To nepopírám. S největší pravděpodobností jsou tu jen jejich kříženci v různých podobách.

Každá tato bytost vypadá stejně jako člověk. Ale v případě nebezpečí nebo v situaci, která to z nějakého důvodu vyžaduje, se mohou přeměnit. Odlišná barva očí, naběhlé černé žíly, hrubší hlas, zvířecí chlupy, upíří zuby, vlkodlačí tesáky... Cokoliv z tohoto může mít kříženec v určité podobě. Vždy záleží na tom, co je mu dáno geneticky. Kříženci s malým podílem upíří nebo vlkodlačí krve

mohou mít pouze zlepšené smysly. Uvedu příklad. Váš kolega v práci vyniká perfektní znalostí lesa. Poznává čichem, že tu před chvílí proběhlo divoké zvíře? Bojí se vaše kamarádka přímého slunce? Má ráda noční život? Nebylo Vám to nikdy divné? Na druhé straně jsou ale ti, u kterých krev původních převládá... Těm se raději vyhýbejte. Dokáží se vám dostat do hlavy. Disponují neuvěřitelnou silou. Ovládají proměnu a mají nadlidsky vyvinuté smysly.

Ve speciálních jednotkách rozdělujeme křížence do skupin podle jejich schopností. Jsou to Alfa, Beta, Gama a Delta. Delta je nejnižší stupeň. Jedná se o samotáře. Chová se jako dokonalý člen naší lidské společnosti. Je naprosto neškodný a ve většině případů je normální člověk ani nezaznamená. Gama kříženec má jeden vylepšený smysl. Proměnu ovládá jen ve smečce a nevyhledává problémy. Beta kříženec má několik nadlidských schopností. Přeměnit se dokáže i sám. Ve smečce získává ještě větší sílu. Rád se ukazuje a v případě nebezpečí dokáže člověka i zabít. Alfa kříženec je vůdce. Má svou smečku. Ovládá více výjimečných schopností. Proměna je dokonalá. Jeho prioritou je ochrana blízkých. Alfou nemusí být ale jen vůdce. V ojedinělých případech jím může být i kříženec, který má abnormálně vyvinuté nějaké schopnosti, smysly, nebo má zkrátka něco, co jej vyzdvihuje nad ostatní. Setkat se s alfou je ale vzácné. Navíc to může být i velmi nebezpečné. Jak jde čas a kříženec se vyvíjí, mohou se měnit i jeho schopnosti a možnosti. Takže se z Gamy může stát Alfa a obráceně. Tak jako u lidí. Někdo se díky pílí může dostat z nuly na vrchol. Někdo kvůli špatné zkušenosti, nebo zažití určité situace se rozhodne stáhnout. Žít o samotě mimo společnost.

Lidé neustále vymýšlejí různé zbraně a triky, jak se ubránit proti síle kříženců. Jenže vlastně jen hledají něco, aby těm bytostem ublížili. Nebo se bránili před útokem, který sami započali. Kříženci jsou neradi v blízkosti dřeva z černého dubu. Z bylinek nesnáší oměj vlčí mor a zabít je dokáže kulka ze stříbra. Bolest jim působí tartalonová kulka a pokud není zavčas podán protilék, tak i pomalou trýznivou smrt. Tartalon se říká směsi stříbra a střelného prachu. Každý lovec nebo ten, co má s kříženci co dočinění, si vyrábí svoje tartalonové kulky. Poměr zná jen on. Pokud není podán zavčas protijed, tak kříženec několik hodin umírá v bolestech. Nenajdete ho ani v blízkosti míst, kde je vysoké elektrické napětí. Člověk neustále hledá způsoby, jak něco nebo někoho zničit. Bohužel nevidí to, že žít se dá i jinak. V míru.

Od kříženců bychom se mohli mnohé naučit. Některé jejich rituály by pro nás mohly být inspirací. Zamilovaní kříženci jsou navždy spolu. Za žádných okolností jeden druhého neopustí. Je mu věrný a udělá pro něj prakticky vše. Oddanost partnerovi je u nich naprosto ohromující. Vždy jsem to obdivovala.

Úmrtí člena smečky nesou těžce. Několik dní po pohřbení se potulují lesem. Říká se, že k nim dokonce i příroda promlouvá a tiší jejich trápení. Tělo nedávají do klasického hrobu. Najdou vhodné místo v lese a tam jej uloží. Mají připravený plátěný váček se speciálními bylinkami, který pohodí jeho nejbližší mrtvému na tělo. To způsobí proměnu. Před zahrabáním je tedy vidět kříženec ve své pravé podobě. Alfa pak pomocí zařikání a členů smečky změní místo do původního stavu. Ochrání jej tak před zásahem lidí. Pro ně je totiž

smrt velmi citlivé a bolestivé téma. V tomhle bodě máme ještě spoustu nejasností, protože při pohřbívání kříženci nestrpí přítomnost člověka. Vše o tomhle vím je z vyprávění. Chápu je. Vím dobře, proč nás tam nechťejí. Oni rozhodně nestojí o to, aby jejich milovaný člen byl jako nějaká atrakce v muzeu, nebo dokonce posloužil vědě.

Spoustu času tráví v přírodě. Chrání ji a naslouchají jí. Věří, že má nadpřirozenou moc. V případě nesnáze věří v její ochranu. Zbožňují pobyt v přírodě. Pro ně to znamená mnohem víc. Jako by byli se stromy, vodou, kameny a zvířaty nějakým prapodivným způsobem propojeni. Nedokážu to racionálně vysvětlit. Myslím si, že tam vzniká pouto. My lidé o něm nemáme ani ponětí. Jsme vůči takovým věcem zatvrzelí. Nechceme si připustit, že něco nadpřirozeného ještě v tomhle světě shonu a chaosu může existovat.

Čím víc toho o nich vím, tím víc si myslím, že mi toho ještě spoustu uniká. Vždy mě fascinovali. Jsem odhodlaná bojovat, aby tu s námi stále byli.

Z mých myšlenek mě probouzí zvonící budík na mém telefonu. Leží na nočním stolku. Rukou se jej snažím nahmatat. Chci ten otřesný zvuk ukončit. Alespoň ještě chvilku neotevřít oči. Ležet zavrtaná v přikrývce... Nakonec se ale přemůžu. Protáhnu se a sedám na roh postele. Každý den jsem zvyklá vstávat hodně brzy. Občas mě to dostihne a některý den si jednoduše potřebuji přispat. Jenže to bych nebyla já, kdybych se nepřemohla a během chvilky nebyla oblečená a neměla již za sebou v rychlosti provedené ranní rituály.

Sbíhám schody a slyším tátův hlas v kuchyni. No jasně. Jako vždy přesný a plný energie, jako by žádný spánek nepotřeboval. Vcházím, dveře jsou otevřené. S úsměvem zaujímám místo u stolu. Snídani pro mě samozřejmě stihl připravit. Tohle je prostě můj skvělý táta!

„Dobré ráno. Jak jsi se vyspinkala beruško? Do růžova?“ ptá se.

Zahledím se na něj a mírně zakroutím hlavou. Když jsme sami, tak mi to až tak nevadí. Na veřejnosti však nemám ráda dětská oslovení. Já vím, pro něj jsem a pořád budu jeho holčička, ale prostě bych se někdy bez těch zdobnělin a pojmenování obešla.

„Dobré ráno. Tati, neříkej mi tak. Však víš, že už mi není osm...“

„Ale prosím tě. Nedělej, že ti to tak vadí. Kdyby tady před tebou ležel talíř s toustem se zeleninou naaranžovanou do smajlíku, neodoláš, stejně jako když ti bylo osm,“ odvěti táta.

„Hmm... to ne no,“ musím si přiznat.

Snídaně většinou připravuje táta a dokáže být velmi kreativní. Nikdo by neřekl, že tentýž dospělý muž oslovuje svou dvacetiletou dceru jako berušku a chystá snídani s veselými obličejíky. Je vedoucím naší speciální jednotky a jeden z nejlepších v oboru. John Ronald Thorton, uznávaný odborník přes problematiku kříženců. Spravedlivý a přátelský člověk se srdcem na pravém místě.

Máma se od nás odstěhovala před několika lety. Odešla od nás s tím, že má strach z toho, čemu já a táta zasvěcujeme život. Chápu ji. Nenašla si někoho jiného. Voláme si a občas ji navštívíme. Ale neustále uvnitř doufám, že se jednou vrátí. Táta ji nikdy moc nepřemlouval. Vždy mi tvrdil, že se s tím musí poprat sama. Rovněž jako já věří, že jednoho dne se k nám opět vrátí a budeme všichni

spolu jako tomu bylo dřív. Při našich setkáních je pozoruji a stále vidím jejich vzájemnou lásku. Doufám, že nic není ztraceno a jednou budeme žít opět jako rodina.

„Tati, přemýšlela jsem...“ zkouším nakousnout ošemetné téma okolo mámy.

„Ano? Co máš na srdci, beruško?“ optá se zvědavě.

„Máminy narozeniny jsou ještě daleko, vím... Ale napadlo mě, že bychom mohli naplánovat společný víkend na nějakém krásném odlehklém místě daleko odsud. Jak znám mámu, líbilo by se jí to. Co myslíš? Chybí mi a kdybychom byli navíc všichni pohromadě...“

„Taky bych ji rád zase spatřil, ale nejsem si úplně jistý tvým nápadem...“ zadumaně pronáší táta.

„Máš snad v záloze něco lepšího?“

Musím se zeptat, ale jak dobře vytuším, jako obvykle nic nemá. Řeší to vždy až na poslední chvíli. Případně spoléhá na moji pomoc.

Zakroučí hlavou. Začne do sebe rychleji soukat toast. Oči mu jezdí všude okolo, ale na mě se nepodívá. Pochopím ihned, co se děje. Otázky kolem mámy mu většinou nejsou moc příjemné. Očividně tuto záležitost nemá dosud absolutně vyřešenou. To je dobře. Pořád je tu naděje... Pro dnešní ráno ho nechci trápit a vyvolávat vzpomínky. Přidávám se tedy ke snídaňovému maratonu.

Po snídani bleskurychle poklidím v kuchyni, abychom mohli co nejdříve vyrazit do práce. I když my s tátou to nebereme jako práci, spíše něco jako poslání.

„Mám ti zastavit u obchůdku Leslie?“ zeptá se táta při nastupování do auta před domem.

„Samozřejmě, že ano. Bez nějaké drobnosti pro Debbie by to nešlo!“

Debbie je malá holčička, kterou si prozatím ponecháváme v našem centru. Její rodiče, kříženci, byli nedávno nalezeni mrtví. Táta doposud nepřišel na to, kdo a proč je zabil. Debbie musela být u toho přítomna. Jsme si tím jisti. Z nám neznámých důvodů ji ušetřili. Ze začátku nemluvila, nejedla. Jen se dívala kamsi do prázdna...

Postupem času se mi pomocí sladkostí a drobností, které jí pravidelně přináším, podařilo zjistit její jméno. Jsem zatím jediná, s kým je schopna mluvit. Co si prožila muselo být otřesné. Je ještě tak malinkatá a už je na tomto nemilosrdném světě bez těch, kteří ji milovali nejvíc. Nechtěli jsme ji dát do péče jiné rodiny, než vypátráme okolnosti smrti jejich rodičů. Panovala tu totiž obava, že by mohla být dalším terčem neznámého útočníka. Dosud jsme nepoznali její schopnosti a sílu. Proto než vše vyplyne na povrch, bude pod naším dohledem.

Nasedáme do auta a vyrážíme k Leslie. Sice to není po cestě do centra, ale vždy ji ráda vidím. Beru navíc za jakousi povinnost zkontrolovat, jak se má. Delta kříženec Leslie je totiž jedním z nich. Skrývá to. Chce žít normálním životem a rozhodně nestojí o žádné problémy. Kým je nikdy nedává najevo. Neudělá nic, čím by někomu ublížila. Má malý obchůdek u lesa. Vyhovuje jí ten klid a ticho, které tam panuje.

Jsou opravdu zvláštní poslední měsíce, možná roky v této oblasti. Žádné problémy s lovci zvěře a ani s lovci kříženců. Proč taky? Žádní kříženci tam nejsou. Dřív tomu tak nebylo. Nevíme, co stojí za tou

změnou, ale na druhou stranu jsme rádi za tento stav. Nevyhledáváme každou senzaci nebo konflikty. Raději mít pohodový den, sedět v kanceláři s nohama na stole a v mezičase vyplňovat nesmyslné formuláře...

Táta zaparkuje před obchůdkem. Nechává mě jít samotnou. Chci stejně jen nějakou maličkost pro Debbie. Vcházím do krámků. Můj příchod je oznámen zazvoněním zvonku, jež se nachází nad vstupními dveřmi.

„Ahoj Leslie, zdravím...“

„Dobré ráno, Sarai. Co to bude dneska?“ zeptá se žena středního věku s mírně vlnitými vlasy, které jí splývají po ramenou.

„Ještě nevím. Nemáš nějaké nové zboží? Jak jistě víš, za Debbie bez dárku prostě nemůžu.“

„Počkej chvíli, něco mě napadlo...“

Leslie se usměje a odchází do zadní části obchodu. Vyčkávám na její nápad. Většinou to nechávám na ní. Místy se i stane, že kvůli mně zajistí něco opravdu speciálního. Nebo tedy vlastně kvůli malé Deb.

Poťukávám prsty do desky pultu. Hledím ven přes skleněnou výlohu. Zahlédnu zvíře. Laň. Pobíhá zmateně u kraje silnice. Ale za pár sekund zmizí. Těžko říct, co to bylo. Možná se jen vzdálila od stáda a teď je hledá. Otáčím hlavu na druhou stranu a už tomu nevěnuji další pozornost. Ze skladu přichází Leslie.

„Wow, no to je úžasné!!! Nádhera!!! Já nemám slov!“

Nešetřím slova chvály a jsem naprosto ohromena. Žena drží v ruce velkého růžového králíčka se srdíčkovým čumáčkem. Ano,

to je to pravé pro malou holčičku. Opět se trefila. Nic lepšího vybrat nemohla.

Zaplatím a přebírám si toho heboučkého plyšáka. Všímám si, že Leslie je nějaká neklidná. Vždy bývá v pohodové náladě, ale dnes je tomu jinak.

„Stalo se něco? Jsi v pořádku?“ zeptám se starostlivě.

„Všechno je v pohodě,“ odpovídá.

Její slova ale nezní zrovna moc přesvědčivě.

„Víš, že mi můžeš říct cokoliv... Opravdu se nic neděje?“

Leslie zakroučí hlavou. Vyhýbá se mému pohledu při otázkách. Zdá se mi to víc než podezřelé. Při odchodu jí to ještě nezapomenu připomenout.

„Kdyby sis potřebovala promluvit, tak mi zavolej a já se stavím. Nebo je tu můj táta... Tak jo, měj se pěkně a brzy se uvidíme...“

„Pěkný den, Sarai,“ popřeje mi s velmi zvláštním tónem v hlase.

Nastupuji do auta. Ihned tátovi referuji o jejím divném chování. Ten se zamyslí. Přislíbí, že jen pozdraví kluky v centru, vyloží mě tam a hned pojedou zkontrolovat Leslie. A následně namátkově projede okolí, jestli se tu něco neděje.

„Dobrý den, pane Thortone. Čau, Sar, tak už jste tady? Dnes jsem měl opravdu co dělat, abych na noční neusnul. Ještě štěstí, že tu máme Debbie. Hráli jsme spolu několik deskových her, než šla spát,“ zdraví nás Ethan.

„Promluvila na tebe?“ táže se jej zaujatě můj otec.

„Ne, to ne. Ale vždy jsem pochopil, co chce. Myslím, že si začínáme opravdu dobře rozumět.“

Ethan Clark je jen o nějaký rok starší než já. Vyrůstali jsme ve stejném městě a známe se od dětství. Snaží se být ve všem nápomocný. Je to opravdu dobrý kamarád a parťák, na kterého je spolehnutí. Jeho velkým vzorem je můj táta.

„Zdravím. Doufám, že jsi ji nenechal dlouho ponocovat, je to ještě dítě...“ dodatečně ho ještě poučuje John.

„Ahoj Ethane, a kdo vyhrával častěji? Vsadím se, že ona,“ zeptám se zvědavě.

„Tos uhádla. Sice jsem párkrát taky skóroval, ale podezřívám ji, že mě nechávala vyhrát... Před chvílí jsem byl na kontrole. Předpokládám, že se brzy probudí. Určitě se tě nemůže dočkat. Ale každopádně byla taková zvláštní. Možná trochu posmutnělá. Se mnou nemluví, takže bohužel na moje otázky neodpověděla. Když usnula, tak jsem se na ni byl několikrát dívat. Spala neklidně. Asi se jí zdál nějaký zlý sen. Na malou holku toho má za sebou dost. Nedivím se jí. Co pro ni máš dnes? Třeba ji to rozveselí.“

Vytahuji růžového plyšáka, kterého jsem koupila u Leslie. Ethan se usměje. Jednoznačně mi chválí výběr. Snad by jej dokonce taky chtěl. Přisedáme k tátovi před jeho šéfovský pracovní stůl.

„Jsou tu Thomas a Jason? V noci byl klid? Volal někdo?“ vyzvídá táta.

„Thomas je na ošetřovně. Prý si musí porovnat nějaké papíry. Jason ještě nepřišel.“

Byla tady absolutní pohoda. Kromě té smutné záležitosti s Debbie je tu poslední dobou nezvyklý klid. Ale ne že bych si stěžoval. Naopak,“ informuje Ethan.

Druhý nejúžasnější člověk po tátovi je pro mě Thomas May. Muž v nejlepším věku se spoustou znalostí, o které se rád podělí s ostatními. V oblasti lékařství nemá konkurenci v širokém okolí. Hodně se zajímá o bylinky a jejich využití v praxi.

Naopak ten druhý, Jason, celým jménem Jason Earl Callis, je člověk, kterého moc nemusím. Dostal se sem díky rodině, která má v regionu velké jméno. Nebýt tátovy dobrotivosti, určitě by tady už dávno nebyl. Neustále u sebe nosí mobilní telefon. Asi je na něm závislý. Kontrolním hlídkám, nočním službám a ani učení se nikdy moc nedává. Je stejně starý jako já a místo toho, aby využil čas k něčemu užitečnému, vydrží neskutečně dlouhou dobu prohlížet internet, chatovat, lajkovat a „hledat nové přátele“. Blázen.

Je nás tu tedy celkem pět. Já, Ethan, Jason, Thomas a náš šéf. Můj táta. Většinou to stačí. Pokud ne, tak můžeme požádat o pomoc z jiné speciální jednotky. Až na občasné nevhodné chování Jasona, jsme skvělý tým. Mám strašně ráda společně strávené okamžiky. Vždy si to náležitě užívám.

„Tak jo Ethane, ty se můžeš jít domů vyspat. Já skočím za Thomasem a potom pojedou zkontrolovat Leslie. Sarai, ty zůstaneš tady, jasný?“ přikazuje táta.

„Pane Thortone, ale kdyby bylo potřeba, tak můžu ještě chvíli zůstat... než dojde Jason,“ pronáší Ethan.

Všichni moc dobře víme, jak je to s příchody Jasona. Málokdy přijde včas.

„Ne, ne, ty už jsi svoje udělal. A s Jasonem si promluvíme, protože takhle to nejde dělat do nekonečna,“ naznačuje táta.

Má pravdu. Co s členem týmu, na kterého se nelze spolehnout?

Ethan se jde nachystat k odchodu. Táta se rozchází za Thomasem na ošetrovnu a já mířím za Debbie. Snažím se jít k jejímu pokoji opravdu tichounce. Co kdyby ještě spala?

Dveře jsou otevřené. Nahlížím do místnosti. Společně s Ethanem jsme pro malou Deb udělali krásný holčičí pokojík. Veselé barvičky, spousta panenek a plyšáků, tabule na malování, stoleček s kávovým setem pro naše holčičí seance a bílá postel s nebesy. Je to jednoduše nádhera. Ale i tak to je málo za to, čím si musela projít. K čemu je vyšperkovaný pokojík, když nemá své milované rodiče?

„Dobré ráno, sluníčko. Ještě spíš?“ tiše k ní promlouvám.

Přisedám si na okraj postele a upřeně se na ni zahledím.

Otáčí se ke mně. Oči má plné slz. Dusí to v sobě. Nechce, aby její pláč byl slyšet. Přitiskne se a vši silou mě obejmě. Ani si nevšímá plyšáka, kterého jsem jí přinesla. Pokládám ho na noční stolek vedle její postýlky. Hodlám zjistit, co tak rozrušilo moji malou kamarádku.

„Debbie, co se stalo? Něco ošklivého se ti zdálo? To je dobrý, už je to pryč... Neplač, prosím...“ pokouším se ji ukonejšit.

Vzpomínám si, jak mi Ethan říkal, že v noci špatně spala. Asi ji opravdu potrápil nějaký zlý sen. Možná ta noc, kdy přišla o rodiče...

„Ona umřela,“ říká uplakaná Debbie.

„Já vím, ale víš, co jsme si říkali... Tvoje máma se na tebe dívá seshora a je moc ráda, že jsi taková šikovná holčička,“ povídám. Hladím ji přitom po vlasech.

„Já ale nemyslím mámu...“ odpovídá mi.

Zahledí se do mých očí. Zaplaví mne zvláštní pocit. Je to jen něco z jejího snu, nebo se doopravdy něco děje? Vybavuje se mi Lesliino podezřelé chování...

„Musíš ho zachránit... Jsi jediná, kdo ho může zachránit...“ pokračuje ve své matoucí mluvě Debbie.

„Ale koho? Kdo to je? Stalo se mu něco? Kde je?“

Netuším, o co se jedná, ale v souvislosti s Leslí by to sedělo. Obě dvě jsou kříženci a obě dvě se dnes chovají jinak. Beru za naprostou povinnost tohle oznámit tátovi.

„Musíš ho najít, prosím... Musíš ho najít...“ opakuje stále. Najednou se zvedá z postele. Sedá si ke stolečku. Bere papír a pastelky. Začíná kreslit.

Klekám si vedle ní. Pečlivě pozoruji, co maluje. Předpokládám, že mi tak chce dát nějaké vodítko. Namaluje kruh černou pastelkou. V něm jednu postavičku, která pravděpodobně leží a druhá stojí vedle. Poblíž kruhu je dům. Ten doslova začmárá černou barvou. Vpravo nahoře od kruhu se nachází auto. Vymaluje jej červeně. Vpravo dole pod kruhem udělá další postavu, na které ale následně kreslí malé černé čárky. Zbývající místa okolo kruhu jsou trhavými pohyby rukou doplněna hnědou barvou. Jakmile odloží onu pastelku, tak pěstičkou bouchá do postavy, jež stojí uprostřed kruhu. Z očí jí opět začínají stékat slzy.

„Jsi jediná, kdo ho může zachránit,“ říká smutně Debbie s jakousi podivnou nadějí ve svém hlase. Ukazuje prstem na postavu stojící vedle kruhu.

„Ale jak, Deb? Kde je to místo? Kde mám hledat?“

„Já nevím... Nevím, kde to je...“ sotva domluví svá slova, tak mě obejmeme kolem krku a rozpláče se.

„Neplač. Pššš... Půjdu za tátou a Thomasem. Zkusíme ho vypátrat, ano?“

Zdá se, že to na Debbie trochu zabírá. Odtahuje se ode mě. Chytá mou ruku a s prosebným výrazem ve tváři vychází z jejich úst: „Slibuješ?“

„Slibuju.“

Ale co jsem vlastně slíbila, vždyť ani nevím koho a kde mám hledat. A proč já jediná mohu toho neznámého zachránit?

„Debbie, a viděla jsi ještě něco? Víš, potřebovala bych nějakou nápovědu, kde máme hledat...“

Deb se otáčí ke stolečku. Vezme druhý papír. To, co mi řekla stačilo. S nikým jiným nemluví. Jsem vždy ráda za každé její slovo. Chápu, že potřebuje více času. Po tom, co prožila, není jednoduché hned všem věřit. Že se mnou prohodí pár slov, hraje si se mnou a s Ethanem, usměje se, je malým zázrakem.

Pozorně sleduji každý pohyb pastelkou. Pod její rukou se začíná rýsovat nějaké zvíře. Jakmile dokreslí, poděkuji a požádám, ať zůstane v pokoji. Pátrání po neznámém právě začíná.

Beru oba dva papíry s kresbami a honem běžím za tátou. Nacházím jej v kanceláři. Zrovna vede rozhovor s Jasonem. Zdá se,

že ten právě dorazil. Přicházím k nim a pokládám na stůl Debiiny malůvky.

„Sar, už mi konečně potvrdíš to přátelství na sociální síti?“

První věta, kterou řekl Jason, když mě spatřil, mě dokázala opravdu vytočit. Nezajímá ho nic jiného. Jen on sám a ta jeho zpropadená mobilová mánie. Nevšímám si jej. V hlavě mám mnohem důležitější věci.

„Tati, dívej, co namalovala Debbie. Byla rozrušená. Plakala. Tvrdí, že tento člověk potřebuje pomoc, a že já jsem jediná, kdo ho může zachránit,“ informuji tátu. Prstem ukazuji na postavu, na kterém držela prst i Deb.

„Neřekla mi, kde to je, nebo kdo to je, ale jako náповědu nakreslila tohle zvíře. Tati, prosím, nevíš, co to může znamenat?“

„Bez dalších informací nemáme moc šancí zjistit, co se děje. Myslíš, že už z ní nic nedostaneš? Rozdělíme se a projedeme okolí, ale obávám se, že to k ničemu nepovede. Může to být kdekoliv.“

„Sar, co to přátelství?“ přerušuje rozhovor Jason.

Oba dva se na něj nevěřícně zahledíme. Je nám však jasné, že v tomhle případě je jakákoliv snaha marná. On je prostě blázen.

„Počkej, tati. Co Leslie?“ napadá mě.

„Máš pravdu, hned vyrážíme,“ konstatuje táta.

Kvapem se rozcházíme k autu. Kresby беру s sebou, ještě se můžou hodit. Když táta mívá Jasona, stačí poznamenat: „Ty zůstaň tady. Kdyby cokoliv, tak mi ihned zavolej. Už konečně udělej něco, čím by sis zasloužil být členem našeho týmu. Spoléhám na tebe. Doufám, že mě nezklameš jako obvykle.“

„A to mám jako hlídat i tu malou...“

Jak ho znám, chtěl zcela jistě dodat nějaké hanlivé slovo. Náležitě jsem jej uzemnila svým přímo vražedným pohledem. Poté zaměřil zrak na displej telefonu. Jak jinak, že?